

δεία, έρωτόληπτος, είσάγουσα, υπό πρόφασιν όποιανδήποτε, είς τόν οίκον άνδρα νέον και ώραιόν με όφθαλμούς μέλανας, άνάστημα λεπτοφυές, πώγωνα και μύστακα λεπτόν, κόμην λεόντος, φέροντα ένδύματα έκ του καταστήματος δουζοτουά και γευματίζοντα είς τόν άγγλικόν καφενεών. Αύτός έγκαθιδρύεται, ως ό διάβολος ένεκαθιδρύθη παρά τώ πυργοδεσπότῃ— άντί όμως νά πηγαίνη, ως εκείνος, είς τήν θήραν μετά του φιλοξενούντος, τῷ όμιλεϊ περί χρηματιστικῶν ύποθέσεων, έμπορίου, σιδηροδρόμων και πολιτικῆς· καθίσταται φίλος του, άχώριστός του, έτερος έγώ αὐτοῦ.

Είς τó μέρος αὐτό τῆς όμιλίας ό έντιμος Φρανσῆς έποίησε κίνημα άνησυχίας.

— Δέν εύρίσκετε τοῦτο φυσικόν; ήρώτησεν ό ποιητής συνοφρυούμενος.

— Πολύ μάλιστα· προχωρεῖτε.

— Ός πάντες οί σύζυγοι, ως ό πυργοδεσπότης τῆς παραδόσεως, ό χρηστός αὐτός άνθρωπος, ό τυφλός, είναι έρωτόληπτος.... λατρεύει τήν σύζυγόν του και έχει πλήρη έμπιστοσύνην είς αὐτήν.... Έννοεῖτε;

— Ναι, ναι, εἶπεν αποτόμως ό Φρανσῆς.

— Τότε ό έτερος έγώ, ὅς τόν όνομάζωμεν αὐτῷ, τολμά τά έσχατα. "Ερρίψε ρίξας, είναι άπαραίτητος, δύναται νά ένεργήσῃ. "Αντί τῆς διοικήσεως τῶν όπλιτῶν του εύπίστου φίλου του, οί πολῖται σήμερον δέν έχουν σιδηροδρομικές δυνάμεις ως οί πυργοδεσπόται άλλοτε, — λαμβάνει τήν διεύθυνσιν τῶν ύποθέσεων του, τῆς περιουσίας του, διαχειρίζεται τά χρήματά του και ήσυχα, ήσυχα.... τόν κλέπτει! Τοῦθ' όπερ, ως άριστα έννοεῖτε, οὐδόλως διαταράσσει τās άγαθās σχέσεις τās ύφισταμένας μεταξὺ αὐτοῦ και τῆς γυναικός... ή γυνή άγνοεῖ τά πάντα, καθ' ύπόθεσιν....

Ό Χριστιάν έσταμάτησε ν' άναπνεύσῃ.

— Έμπρός! έμπρός! εἶπεν ό Φρανσῆς, ένδιαφερόμενος άκουσίως και κατειλημμένος υπό είδους τινός πυρετώδους άνυπομονησίας.

— Μέχρι τοῦδε οὐδέν έκτακτον, εἶναι ή εκθεσις τῆς ύποθέσεως... "Αλλ' ίδού πῶς ή θέσις τῶν πραγμάτων περιπλέκεται· ό σύζυγος έχει ένα φίλον, — ένα άνόητον! — ό φίλος οὗτος νομίζει καθήκόν του νά τῷ όμιλήσῃ και έμβάλλῃ μίαν ύπόνοιαν είς τόν νοῦν του.

Γινώσκετε δέ τί είναι ή ύπόνοια; Μία μικρά σταγών όξέος, παχεῖα τó πρώτον ως κεφαλή καρφίδος, καταπίπτουσα επί σώματος λείου. Μόλις ψάυσῃ αὐτό πλατύνεται, αύξάνει, αύξάνει βραδέως, εἴτα ταχύτερον, και καθίσταται πῦρ καταναλίσκον, μαρτύριον

άγριον, σκόληξ διαβιδρώσκων.

Ό Φρανσῆς κατέστη τοσοῦτον ώχρός, ὥστε και ύπ' αὐτό τó ώχρόν φέγγος τῆς σελήνης ή ώχρότης του προσώπου του ήτο καταφανής.

"Αλλ' ό ποιητής, ὅστις ένεθουσία έφ' ὅσον ή διήγησίς του έλάμβανε διαστάσεις δραματικές, έξηκολούθησε χωρίς οὐδεμίαν νά δώσῃ προσοχήν:

— Καταληφθεῖς άπαξ υπό τῆς ύπονοίας ό σύζυγος κατασκοπεύει, βεβαιούται και θέλει νά έκδικηθῇ. "Εδῶ θά θέσω εύφυές τι και λεπτόν, τó όποῖον θ' άναστατώσῃ τó θέατρον, — ίχνη βημάτων... νέον τι τέλος ως πειστήριον... θά εύρω... Ό ήπατημένος σύζυγος έγείρεται του ληθάργου, μεταμορφούται... δέν θά έχωμεν έγερσιν λεόντος... αλλά άρνίον μεταβαλλόμενον είς λέοντα... Κατανοεῖτε τó δραματικόν του μέρους, πῶς;

— Ναι, έψιθύρουν ό Φρανσῆς μετά φωνῆς άψύχου.

— Τώρα θά περιμένωσι λύσιν όμοίαν πρός τήν τῆς παραδόσεως... Οὐδόλως· αλλάσω τήν λύσιν... Ό έραστής δέν παρουσιάζει, — ως ό διάβολος είς τόν πυργοδεσπότην, — είς τόν άτυχῇ σύζυγον πωλητήριον τῆς ψυχῆς του έν τάξει, δέν καταπίνει τήν οίκίαν του. "Οχι, πράττει τι καλλίτερον... δραπετεύει μετά τῶν χρημάτων και τῆς γυναικός...

Ό Φρανσῆς έρρίγησεν.

— Και τοῦτο, εἶπεν ό ποιητής ένθους, έν τέταρτον πρό τῆς άφίξεως του έκδικητοῦ συζύγου. Οὗτος νομίζων ὅτι θά καταλάβῃ τοὺς ένόχους, ρηγνύει τήν θύραν και έμφανίζεται επί του οὐδοῦ, άπειλητικός, φοβερός, κρατῶν άνά έν πιστόλιον είς έκάστην χεῖρα... Εἰκών.

Δυστυχῶς τó δωμάτιον είναι κενόν, οί ένοχοι φεύγουσι διά του σιδηροδρόμου και, έπειδή δέν καταφθάνεται σιδηροδρομική άμαξοστοιχία ως συνήθως άμαξα, ό σύζυγος στηρίζει τó στόμιον ένός πιστολίου επί του μετώπου του, και τοῦτο άποτελεῖ τήν ήθικότητα του δράματος, τó όποῖον άναμφιλέκτως θά ήναι έν τῶν καλλίστων τῶν Παρισίων και σχετικῶς έναρετώτατον. Δευτέρα εἰκών! "Η αύλαία καταπίπτει και τó θέατρον κρημνίζεται υπό τά χειροκροτήματα. Ό συγγραφεύς διαφεύγει διά τῶν έρειπίων.

Φίλτατέ μοι, έξηκολούθησεν ό Χριστιάν άνοίγων τήν κιγκλιδωτήν θύραν του κήπου είς τήν όποίαν είχαν φθάσει, και πλήττων έλαφρῶς επί του ώμου τόν Φρανσῆν, θά έπιτύχῃ τούλάχιστον έκατόν παραστάσεις... "Αλλ' έν τούτοις, έπειδή παρήλθεν ή ὥρα και ό κώδις του έργοστασίου σῆς καλεῖ άναμφισβόλως, σῆς άφίνω και σῆς εύχομαι καλήν νύκτα... "Ες αύριον· θά έλ-

θῶ νά σῆς εύχαριστήσω διά τó δεῖπνον.

Ό Φρανσῆς έσφιγγε μηχανικῶς τήν χεῖρα του Χριστιάν και, ένῳ εκείνος άπεμακρύνετο τονθορίζων ὅσμά τι, διέμεινεν άκίνητος, άπολιθωμένος, άναυδος, υπό τήν πίεσιν φοβεράς καταθλίψεως...

— Έμπρός! εἶπεν επί τέλους, εἶμαι τρελός!

"Ελαβε τήν πρός τó έργοστάσιον άγουσαν, είσηλθεν είς αὐτό και παρέστη είς τήν τῆξιν του σιδήρου.

"Αλλ' ή σταθερά θερμότης τῶν κλιβάνων και του πυρίνου ποταμοῦ του βυθίζομένου είς τήν άμμον δέν κατάρθωσε νά έλαττώσῃ τήν ώχρότητά του. Ό ιδρώς, ὅστις δέν έπαυσεν άναθρώσκων επί του μετώπου του και βρέχων τοὺς κροτάφους του, διέμεινε παγετώδης έν μέσω τῆς φλεγούσης εκείνης άτμοσφαίρας.

Δευτέρα τῆξις του μετάλλου άπέτυχε τελείως, ό χυτοσίδηρος παρήχθη κακῆς ποιότητος, όπερ έπέφερε καταφανῇ ζημίαν, ένεκα τῆς όποιας ή φύσις του βιομηχανίου επανέλαβε τήν έξουσίαν της επί τῆς του συζύγου.

(Συνέχεια είς τó προσεχές)

Ε. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

("Ιδε προηγούμενον φυλλάδιον)

Δέν δύναμαι νά βεβαιώσω, αν αὐτή ήκουσεν ή οὐχι τās άνταλλαγείσας μεταξὺ τῶν δύο νέων λέξεις, αλλά τó πρόσωπόν της είχε καλυφθῇ υπό φοβεράς ώχρότητας, ένῳ οί όφθαλμοί της είχαν άπολέσῃ άπαν τó πῦρ και τήν ζωηρότητα, ήν είχαν πρό ολίγου.

Οί δύο άνδρες, πατήρ και υἱός, άπέχον βήματά τινα, αὐτή δέ, είτε έκ τῆς ταραχῆς, είτε εξ επίτηδες, ωλίσθησε και συγχρόνως έτεινε τήν χεῖρα πρός τόν νεανίαν, ὅστις, μὴ δυνάμενος νά πρόξῃ άλλως, ὥρεξε τήν δεξιάν, ὥπως κρατήσῃ τήν πίπτουσαν γυναῖκα, ένῳ διά τῆς άριστερῆς υπεβάσταζεν αὐτήν έκ τῆς όσφύος.

Ήσθάνθη τήν θερμήν χεῖρα τῆς Όθωμανίδος, ής ή χροιά και τó βλέμμα επανῆλθον έν ριπή όφθαλμοῦ είς τήν πρώτην αὐτῶν κατάστασιν, σφίγγουσιν τήν ιδιικήν του μετά δυνάμεως άσυνήθους είς χεῖρα γυναικός, ένῳ, προσπαθούσα νά κρατηθῇ, ωλίσθαιεν έκ νέου.

"Αρά γε προσποιουμένη, άρά γε διότι αληθῶς είχαν άπολέσῃ τήν ισορροπίαν...

Εἶναι τόσον εύκολον νά έξολισθῇ τις, νά χάσῃ τήν ισορροπίαν!...

— Ἐκινδύνευσαν νὰ ἐξαπλωθῶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ἀναστήματός μου, ἐὰν δὲν μ' ἔδιδε τὴν χεῖρα ὁ Πέτρος, εἶπε, πλησιάζουσα πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅστις μετὰ τοῦ Ἀχμέτ εἶχε σταματήσει, ἕτοιμος νὰ δράμῃ πρὸς βοήθειαν τῆς γυναικὸς του.

Στραφεῖσα δὲ πρὸς τὸν νεανίαν:

— Σὺς εὐχαριστῶ, κύριε, προσέθηκε, βλέπουν αὐτὸν ἀτενῶς.

— Δὲν σὺς εἶπα ἐγὼ, ὅτι δὲν εἶναι σήμερον καιρὸς διὰ περιπάτους! εἶπεν ὁ Ὀθωμανός. Ἀλλὰ ποῦ νὰ πάρουν ἀπὸ λόγια γυναικεῖαι κεφαλαί!

Διήλθον κατὰ μῆκος τὴν μεγάλην ἐδὸν, ἣν κατέστησε μεγαλειτέραν ἡ μακρὰ ἡμῶν διήγησις, εἰσῆλθον εἰς τινὰ καταστήματα, κατ' ἀπαίτησιν τῶν γυναικῶν—ἡ περιεργία εἶναι τὸ πρῶτον αὐτῶν ἐλάττωμα—ἡγόρασαν παρ' ἄλλων γλυκίσματα καὶ ποικίλων εἰδῶν ἐδώδιμα, κατασκευαζόμενα ἐπίτηδες διὰ τὰς ἐορτάς τῶν νηστειῶν, καὶ ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ τὸ ὠρολόγιον τῆς πόλεως ἐσήμεινε τὴν ἕκτην τῆς νυκτός, ἥτοι τὴν δωδεκάτην περίπου τοῦ μεσονυκτίου.

Ε'

Ὁ μπέης μετὰ τοῦ υἱοῦ του καὶ τοῦ ξενιζομένου Πέτρου, ἅμα εἰσελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ Σελαμλίκ (1), ἐνῶ αἱ δύο γυναῖκες εἰσῆλθον εἰς τὰ ἑαυτῶν δώματα, τὸ χαρμό.

Ἄν ἔπραξαν τοῦτο μετ' εὐχαριστήσεως ἢ οὐχί, ἀφίνομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μὰς νὰ μαντεύσωσιν· ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι θὰ κατηράσθησαν ἀπειράκις τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἔβλεπον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου Ὀθωμανίδες.

Μετ' ὀλίγον ἡ κνίσσα τῶν ἀναθερμαινομένων φαγητῶν, διαπερῶσα τοὺς θαλάμους καὶ τὰ δωμάτια τῆς οἰκίας, ἔφθανε μέχρι τῆς αἰθούσης, τῆς χρησιμεύουσας ὡς ἐστιατόριον, διερεθίζουσα τὰ ὀφραντικὰ νεῦρα τῶν ἀνακειμένων.

Ὁ γέρον μπέης ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπεσκέπτετο φικλίδας πλήρη εὐώδους ῥαχῆς, ποτοῦ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ πρὸ παντός γεύματος ἡ δειπνίου.

Μετὰ τὴν πόσιν τῆς ῥαχῆς,—ἡ μετὰ τὸ ρακί-κέφ, ὡς λέγουσιν οἱ Τούρκοι—ὁ Ὀθωμανός ἔκρουσε τὰς παλάμας, πάραυτα δὲ ἐνεφανίσθησαν ὑπηρέται, κομίζοντες τὴν τράπεζαν μὲ τὰ φαγητά.

Ἐν πρώτοις ἔστρωσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ δωματίου μέγα τετράγωνον ὕφανσμα· ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ἔθηκαν καθίσμα, ἄνευ ἐρεισινώτου, ἀνεστραμμένον, μὲ τοὺς τέσσαρας δηλαδὴ πόδας αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄνω, ἐπ' αὐτοῦ δὲ δι-

σκον χαλκοῦν, καλῶς γκωμένον, ἐν ᾧ ἦσαν ἀγγεῖα ἐπίσης χαλκῆ καὶ λευκῆ, κεκαλυμμένα διὰ σκεπασμάτων ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου. Στενὸν καὶ μακρὸν χειρόμακτρον ἐτέθη περίξ τοῦ σοφρά (1) μετὰ ταῦτα δὲ τρία προσκεφάλαια, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐμελλον νὰ καθήσωσιν οἱ συνδαιτημόνες.

Ἄλλος ὑπηρέτης, παρὰ τὴν θύραν εὐσεβάστως ἱστάμενος, ἐκράτει ἐν χειρὶ λεκάνην μετὰ προχόης, μεταλλίνας, πολυτελῶς καὶ μετὰ λεπτότητος εἰργασμένες, ἔχων ἐπὶ τοῦ ὤμου λευκότατον καὶ κατὰ ἄκρα χρυσοῖς καὶ μεταξίνους ἀνθετο κεκοσμημένον μάκτρον.

Εἰς τὸ νεῦμα τοῦ μπέη ἐπλησίασε μετὰ σεβασμοῦ, χέων ἐνὶ ἐκάστῳ ὕδωρ, ὅπως νύη τὰς χεῖρας.

Τούτου γενομένου, ἤρθησαν τὰ καλύμματα τῶν περιεχόντων τὰ φαγητὰ ἀγγείων.

Ἀναντιρρήτως δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ γέρον Ὀθωμανός, εἰπὼν καθ' ὅδον τῷ νέῳ, ὅτι ἐκάλει αὐτὸν εἰς ἀληθὲς δεῖπνον ραμαζάν.

Ἐκτακτος ποικιλία βρωμάτων, διαδεχομένων ἀλλήλα, λιπαρῶν, ὡς εἴθισται τῇ τουρκικῇ μαγειρικῇ, πλοῦτος γλυκισμάτων παρετίθετο ἀδιακόπως πρὸ τῶν τριῶν συνδαιτημόνων. Τρεῖς ἢ τετράκις οἱ ὑπηρέται ἐκόμισαν δίσκους χαλκοῦς, ἐφ' ὧν ἦσαν τεθειμένα τὰ περιέχοντα τὰ φαγητὰ ἀγγεῖα. Πλὴν τῶν γλυκισμάτων, ἅτινα ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης ἱστορίας ἀνεφέραμεν καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἔλειπον ἀπὸ τοῦ δείπνου τούτου, παρετέθησαν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὸ μουχαλεμπὶ καὶ τὸ ταούκ-γκιοκ-σοῦ.

Ὁ ἡμέτερος ἦρως εὗρισκε λίαν δύσκολον τὸ διὰ τῶν δακτύλων τρώγειν, πολλάκις δὲ ἐκίνει τὸν γέλωτα τὸν δύο Ὀθωμανῶν διὰ τῆς ἀνεπιτηδειότητός του, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔτρωγον μετὰ μεγίστης εὐχερείας.

— Θέλεις δὲν θέλεις, παιδί μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς γέρον, θὰ φάγῃς ἀπόψε ὡς ἀληθὲς Μουσουλμάνος.

— Τόσῃν ὥρᾳ αὐτὸ προσπαθῶ νὰ κατορθώσω, ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Ἀ! τώρα, ὅπως δῆποτε, ὑποφέρεσαι, ἀλλὰ νὰ ἴδωμεν τί θὰ κάμῃς μὲ τὸ πιλάφ.

Καὶ ἀληθῶς, κατὰ τὸ φαγητὸν τοῦτο, διήγειρε τὸν καγχασμὸν τῶν Ὀθωμανῶν, οἵτινες, σχηματίζοντες ἐν τῇ παλάμῃ σφαῖραν ἐξ ὀρύζης, ἔφεραν αὐτὴν μετ' εὐκολίας, ἣν παρέχει ἡ ἑξίς, εἰς τὸ στόμα.

— Ἀλήθεια, εἶπεν αἰφνης ὁ γέρον μπέης, περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, πολλάκις ἠθέλησα νὰ σὲ ἐρωτήσω, καὶ εἰς τὸν δρόμον τώρα, ὅτε ἤρχόμην, τί

σκέπτεσαι, ὅταν, μεταβαίνων εἰς τὸν γειτονικὸν λόφον, κάθῃσαι ἐπὶ λίθου ἢ μένεις ὀρθίος καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν οὐδὲν ἄλλο κάμνεις παρὰ νὰ φαιρῇσαι διαρκῶς ἢ νὰ παρατηρῇς δεξιὰ καὶ ἀριστερά;

— Τί ἄλλο παρὰ νὰ θαυμάζω τὰς ὠραίας τοποθεσίας, εἶπεν ὁ νέος, διαπορῶν ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει τοῦ Ὀθωμανοῦ, αἵτινες ἐκτυλίσσονται ἐνώπιόν μου.

— Τόσῃν ἡδονῇ εὗρισκεις λοιπὸν εἰς τοῦτο, ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ πασπαθῇς ἐξ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃς αἰωνίως; Δὲν ἀμφιβόλλω ὅτι ἀπὸ τοιαύτην τινὰ ἀπόλαυσιν σὲ ἀπέσπασε πρὸ ὀλίγου καὶ ὁ Ἀχμέτ, ὅταν σὲ συνήντησεν. Ἡ τὸ σκότος τῆς νυκτός δὲν παρέχει τοιαῦτα ὠραία θεάματα, μόνον δὲ ἡ ἡμέρα σὲ διδὲι ἀφορμὴν νὰ χάσκῃς. Τί λέγεις σὺ, Ἀχμέτ;

— Ἡξεύρω καὶ ἐγὼ!... εἶπεν ὁ νέος Τούρκος. Νομίζω ὅμως ὅτι καὶ ἡ νύξ ἔχει τὰς καλλονὰς της, ὡς καὶ ἡ ἡμέρα.

— Λοιπὸν τὰ αὐτὰ πάντοτε σὲ ἀπορροφῶσι, παιδί μου Πέτρε; ἠρώτησεν ὁ γέρον.

(Ἐπεται συνέχεια)

Α. ΕΝΥΛΛΗΣ.

Π. ΒΕΡΓΩΤΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΔΑΝΤΟΥ

Προοίμιον τοῦ μεταφραστοῦ

Ὁ Ἀλιγκέρης εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ καθολικισμοῦ, ὅπως ὁ Ὅμηρος, τῆς πολυθείας καὶ ὁ Σαίξπηρ, τῆς διαμαρτυρήσεως. Ὁ λόγος ἐκάστου αὐτῶν, ὁμοῦ μὲ τὸν λόγον τοῦ Μωϋσῆ καὶ μὲ τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ, ἀποτελοῦν τὰ πέντε χρυσὰ βιβλία τῆς ἀνθρωπότητος. Δι' αὐτὰ καυχῶνται οἱ αἰῶνες, καὶ ἐπαίρεται ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα πρὸς τοὺς ἀστερισμοὺς τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ δύο βιβλία πιστεύετε, ὅτι κατέβησαν ἀνωθεν εἰς τὴν γῆν, ὅλα αἰσθάνεσθε ν' ἀναβιβάζουν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν θλίψεων πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ἡ ἱστορία εἶναι ἡ ἐκτύλιξις τοῦ θεῖου ἔσωθεν τοῦ ἀνθρωπίνου. Ἐνώπιον τοῦ Πελασγοῦ φαίνονται καὶ τὰ δύο στοιχεῖα· φαίνεται θεῖον, φαίνεται ἀνθρώπινον, ἀλλὰ συγκεχυμένα· ἀνθρώποι καὶ θεοὶ εἰς συγκοινωνίαν, εἰς ἐπιμιξίαν. Ἐχουν τὰ αὐτὰ πάθη, τὰ αὐτὰ προτερήματα· κοινούς τοὺς ἔρωτας, τὰ συμπάσια, τοὺς ἀσθέντους γέλωτας. Δὲν ἔχουν καὶ πολὺ ἄδικον· εἶναι, βλέπετε, ἡ ἥβη καὶ ἡ νεότης τοῦ κόσμου καὶ τῆς θεότητος. Αὐτὸ τὸ ὠραῖον

(1) Ἀνδρωνίτης, τὸ μέρος τῆς οἰκίας, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν οἱ ἄνδρες.

(1) Τράπεζα.